

ת"פ 28588/09/18 - מדינת ישראל נגד י' י' ע'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28588-09-18 מדינת ישראל נ' ע'
בפני כבוד השופט פאול שטרק

בעניין: מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים, עוה"ד יהונתן יודיץ

המאשימה

נגד

י' י' ע'

ע"י ב"כ עוה"ד זאב וולף

הנאשם

הכרעת דין

הקדמה

לאחר שמיעת עדויות מטעם הצדדים, עיון במוצגים ושמיעת סיכומים, מזכה הנאשם מחמת הספק בשלושת האישומים המיוחסים לו בכתב האישום.

1. בפי בית המשפט כתב אישום הכולל שלושה אישומים:

אישום מס' 1 מיחס לנאשם עבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג** עבירה לפי סעיף 382(ג) **לחוק העונשין התשל"ז - 1977** (להלן: **חוק העונשין**). מועד האירוע במהלך 2015.

אישום מס' 2 מיחס לנאשם עבירת **איומים** לפי סעיף 192 **לחוק העונשין**. מועד האירוע 14.5.2017.

אישום מס' 3 מיחס לנאשם עבירת **תקיפת סתם** לפי סעיף 379 **לחוק העונשין**. מועד האירוע: במהלך 2015.

2. כתב האישום הוגש 13.9.2018. דיון הוכחות לשמיעת עדים התנהל במועדים בחודשים מרץ ואפריל 2022. הסיכומים נשמעו ביום 14.7.22.

3. עולה מראיות בפני בית המשפט, כי מדובר בריב בין בני זוג במהלך שנים ועצם הגשת התלונה היתה בסוף אוקטובר 2017 כאשר הנאשם נחקר לראשונה ביום 29.10.2017 ובשנית ביום 5.11.2017.

עמוד 1

4. כבר בתחילת מתן הכרעת דין יש לציין כי מדובר בתיק הדומה לתיק בבית משפט לענייני משפחה גרידא. עלה במהלך הדיונים כי עדיין מתנהלים הליכים בין הצדדים בבית משפט לענייני משפחה. הצדדים ברמה הפורמלית עדיין נשואים ורבים על שאלות חלוקת רכוש וילדים. לפני בית המשפט העידו שני בנים של המתלוננת והנאשם (דבר שיש להצטער על כך). עלה מעדותם כי אין קשר בינם לבין המתלוננת.

בתקופת האירועים המוזכרים בכתב האישום (2015-2017) הצדדים היו מסוכסכים (עם תקופות של רגיעה) ומעורבים בהליכי גירושין הכלל "גישור". לכאורה המתלוננת שמרה על קשר הדוק עם חמותה (אימו של הנאשם) באותה תקופה.

5. אין להתעלם מהשיהוי המובהק בין האירוע האחרון ב 14.5.2017 ועד הגשת תלונה בשלהי אוקטובר 2017. נוצר מצב של העדר תלונה או כל מעשה מידי המתלוננת אחר בעקבות האירועים ב 2015 , והאירוע ב 14.5.17 המוזכרים בכתב האישום, לרבות העדר פניות בבקשות צווי הגנה למיניהם (לפי האירועים בכתב האישום ו/או אירועים אחרים לפי עדות המתלוננת) למרות קיום הליכים בבית משפט לענייני משפחה.

6. על כל האמור יש לתת התייחסות במסגרת הכרעת הדין, אולם ראיתי לנכון לציין הרקע כאמור כדי לתת מרקם ממשי לסיפור המתלוננת והנאשם.

מוציגים

7. מטעם המאשימה הוגשו המוצגים כלהלן:

ת/1 דו"ח ניסיון ליצור קשר עם עדים נוספים. תגובתם היתה שלא מעוניינים להיות מעורבים.

ת/2 חקירת הנאשם ביום 29.10.2017.

ת/3 חקירת הנאשם ביום 5.11.2017.

ת/4 תמונת המתלוננת עם "פנס" (סימן חבלה מתחת עין שמאל) יוער כי המתלוננת העידה שהיא צלמה התמונה, אולם בעדות חמותה מסתבר כי לכאורה התמונה צולמה על ידה ולא על ידי המתלוננת. בכל מקרה מדובר בתמונה משנת 2015. לא הוצג בפני בית המפשט תמונה מקורית אלא צילום שחור/לבן במקום צבעוני. לא ידוע היכן התמונה המקורית.

8. מטעם הנאשם הוגשו המוצגים כלהלן:

נ/1 דו"ח פקידת סעד (חוקרת ילדים) מיום 1.11.2017 לפיו אין אישור לחקור הקטינים מאחר ומדובר באירוע מחודש מאי 2017 (משמע לפני חמישה חודשים) והדיווח היה רק ב 1.11.2017. יש לציין כי לא מדובר במחדל חקירה נוכח חלוף הזמן מהאירוע ועד להגשת התלונה. חקירת ילדים אמורה להתנהל סמוך לאירוע במצב הדומה לעניין דנן.

2/ אסמכתא מיום 5.6.2017 על הקפאת הליכי הגישור בהסכמת הצדדים (המתלוננת והנאשם).

3/ הודעה על הפסקת גישור אשר לא צלח מיום 17.9.2017.

4/ מסמך רפואי המעלה מצב טסיות של המתלוננת כנמוך (אין עדות מומחה בתחום כדי להסביר משמעות הרפואית של המסמך, אולם המתלוננת, הנאשם ואימו העידו על הבנתם על משמעות מצב רפואי של המתלוננת. לא היתה מחלוקת ביניהם כי המתלוננת נתונה לסימני המטומא ביתר קלות מהציבור הרחב עם רמת טסיות רגילות.

עדות מטעם המאשימה

9. מטעם המאשימה, מעבר למוצגים אשר הוגשו בהסכמה, העידו דייוויד דרעי אשר חקר הנאשם. כמו כן, העידה המתלוננת ד' ע'. לא התייצבה ע/ת 1 אווה מישלין רחל קוריאל דרמון (המאשימה בסופו של יום וויתרה על עדותה).

10. ע/ת 5 דייוויד דרעי העיד כדלהלן:

- א. הוא ערך המזכר ת/1.
- ב. המתלוננת התייצבה בתחנת משטרה כדי להגיש התלונה. בחקירתה הראשונה אין המתלוננת מזכירה אירוע אלימות נוסף מצדו של הנאשם, למעט האירוע מיום 14.5.2017.
- ג. בחקירה השנייה של המתלוננת על ידו, המתלוננת מזכירה אירועי אלימות משנת 2015. בעניין זה העידה המתלוננת בבית המשפט כי האירועים משנת 2015 כן הוזכרו על ידה במהלך החקירה הראשונה, אך דבריה לא נרשמו על ידי החוקר.
- ד. העד אינו זוכר האירוע נוכח חלוף 5 שנים. אולם העיד כי כל מה שנרשם אמת.
- ה. העד פנה לחוקר/ת ילדים לחקירת הקטינים בבית (ראה ת/1). לאחר סירוב לחקור הקטינים העד לא עשה דבר נוסף בעניין.
- ו. לא היה שום ניסיון לגבות עדות מטעם הורי הנאשם אשר הוזכרו כעדים לאירועים בבית.
- ז. הוא חקר הנאשם. במהלך חקירתו, הנאשם טען כי המתלוננת תקפה אותו בעבר.
- ח. העד לא חקר המתלוננת ביחס לטענות הנאשם כי היתה אלימה כלפיו.

11. ע/ת 2 ד' ע' (המתלוננת) העידה (יש לציין במהלך עדותה בבית המשפט המתלוננת בכתה מספר פעמים, נמנעה מליצור קשר עין עם הסגור אשר חקר אותה, צחקה מידה פעם, הפגינה אדישות ועשתה תנועות

ופנים של סלידה כלפי הסנגור):

- א. המתלוננת סיפרה כי הנאשם והיא נשואים מיום 13.8.2000. לדבריה, הנאשם מניפולטיבי והפך אותה לבובה. הנאשם שולט עליה והוא אלים. טוענת כי היה מקרה בו הנאשם שבר אצבע שלה (פ.ש.: האירוע לא מוזכר בכתב אישום). היא טוענת על כך שהיא מפחדת מהנאשם עולות מספר פעמים במהלך עדותה.
- ב. המתלוננת פתחה תיק גירושין ביוני 2016.
- ג. ביחס לאישום 2, מספר המתלוננת כי הנאשם (אשר באותו עת התגורר מחוץ לבית המשותף) הגיע לבית ב 14.5.2017, לרגל מסיבת יום הולדת הבן. הנאשם איים לכסח אותה ולהרוג אותה. אחותה (ע/1) היתה נוכחת והמתלוננת מסרה לה על דברי נאשם.
- ד. באותו יום המתלוננת היתה בדרך למשטרה כאשר יצרה קשר עם המגשרת אשר שכנעה אותה לא לפנות למשטרה והבטיחה הנאשם לא יחזור לבית המגורים.
- ה. היה מקרה של שבר באצבע מתוך דחיפתה על ידי הנאשם. מדובר באירוע לאחר פתיחת תיק גירושין בבית הדין הרבני ב 2016, אז המתלוננת מתקנת בכך התיק נפתח ב 2015 כאשר תיק בבית משפט לענייני משפחה נפתח ב 2016.
- ו. ביחס לטענת הנאשם כי המתלוננת תקפה אותו ונשכה אותו בהורדת "תג אור/נקודת חן" מצווארו, מוסרת כי למעשה הנאשם תקף אותה וזה קרה תוך כדי מאבק.
- ז. הנאשם היה רגיל להרביץ לה ונהג לומר לה שתחפש גבר אחר.
- ח. ביחס לאישום הראשון היה מקרה כאשר המתלוננת היתה "קפואה" והנאשם הרביץ לה. היא נכנסה לאמבטיה כדי להירגע. בעקבות מעשה הנאשם נגרם לה "פנס" בעין (מפנה לתמונה ת/4). (ע' 48 שורה 7-8, 23-24) המתלוננת צילמה עצמה (נ/4) ואז שלחה לחמותה.
- ט. ביחס לאישום השלישי מדובר בשנת 2017, ואז המתלוננת מתקנת את עצמה כי מדובר בשנת 2016, שם נטען כי הנאשם ירק עליה.
- י. המתלוננת המשיכה בעדותה וציינה כי לומדת שנה ראשונה במשפטים.
- יא. המתלוננת מאשרת כי עברה על עדותה במשטרה בטרם מסירת עדותה, אולם לא עברה על כתב האישום. המתלוננת לא דיברה עם אחותה (ע/2 על עדותה) וגם הסבירה כי אחותה בעבודה ולכן נמנע ממנה לבוא לבית המשפט למסור עדות.
- יב. הנאשם עזב את בית המשפחה במאי 2017. היא גם מדגישה כי נוכח חלוף הזמן, קשה לה לדייק בתאריכים.
- יג. המתלוננת הודיעה לבית המשפט לענייני משפחה ביום 17.9.2017 כי הגישור לא צלח. היא

מציינת שהחליפה עורכי דין כבר שלוש פעמים.

יד. המתלוננת העידה כי במהלך הליך הגירושין, טופלה על ידי פסיכולוגית, ומאשרת כי בתצהיר הפסיכולוג אשר הוגש במסגרת הליכים אלו, אין זכר לאלימות מצד הנאשם.

טו. הנאשם הביא לניתוק בין המתלוננת עם משפחתה, ומסיט הילדים כנגדה.

טז. ביום האירוע ב 14.5.2017 לא הלכה למשטרה מיד מתוך פחד והיה לילה. היא לא הקליטה האירוע אשר התרחש בפינת המרפסת ולכן אחרים לא שמעו מה נאמר. הנאשם איים "לרסק ויהרוג" אותה. המתלוננת כן סיפרה לאחותה (אשר לא העידה) והתייעצה עם עו"ד שלה (מתוך שלושה אשר ייצגו את המתלוננת במהלך ניהול ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה). כמו כן, שוחחה עם המגשרת אשר יעצה לא לעשות כלום. המתלוננת כן אישרה כי השופטת בבית משפט לענייני משפחה קבעה שאין המתלוננת אמינה ובפרט בתצהיר על גובה הכנסותיה (יש לציין כי אין בקביעת שופט בבית משפט לענייני משפחה במסגרת פסק דין או החלטה משקל ראייתי בעניין דנן).

יז. כאשר בסופו של יום החליטה להתלונן, לא סיפרה תחילה על שני האירועים הנוספים שאירעו לדבריה בשנת 2015 מאחר ולא הבינה שעליה לעשות כן. היא לא הבינה משמעות חקירה הראשונה. היא חשבה שהיא תקבל הזמנה לשוחח עם פסיכולוגית או בעלת מקצוע אחר. רק לאחר שהוזמנה שנית והוזרה ביחס לתלונתו של הנאשם, אזי הבינה כי עליה לספר על שני האירועים הנוספים משנת 2015. עם זאת, לא נרשם בחקירתה כי הנאשם היכה אותה בידים, וכאמור טוענת כי סיפרה דברים אלה לחוקר אשר לא רשם את שנאמר על ידה. במהלך החקירה נגדית, המתלוננת גם טוענת כי לא סיפרה דברים מתוך פחד. במענה לשאלת הסנגור, **אין הסבר למה היא פחדה בתחנת המשטרה אם כבר הגיעה להתלונן. המתלוננת מדגישה כי דרוש אומץ למסור עדות במשטרה כפי שעשתה.**

יח. הנאשם כן איים על חברות של המתלוננת לרבות איום באונס, אולם החברות מסרבות למסור עדות. המתלוננת כן דיברה עם אימו של הנאשם מישל (אשר שהתה בצרפת) על האלימות של הנאשם כלפיה.

יט. המתלוננת כן מאשרת משמעות מצב הטסיות שלה בכך שאם יש לה פצע קל יש סימן על הגוף.

כ. ביחס לאישום 1 וסימן "פנס" בעין שמאל שלה, המתלוננת העידה (ע' 44 ש' 7-9) כי **הנאשם סטר לה כדי להעירה ובכך נגרמה המטומא.** לדברי המתלוננת, הנאשם נכנס לחדר שינה ואמר דברים הזויים ביחס להכנסת נשים אחרות למיטה, וכי המתלוננת אינה מספיקה לדבר, מה שהכניס המתלוננת ל"פניקה" (ע' 44 שורות 9-28). אז היתה שלישייה לא בהסכמה והנאשם אנס המתלוננת. בהמשך (ע' 45 שורות 12-19) המתלוננת העידה שלא ביקשה "סטירות" כדי להוציאה מה"פניקה". הסטירות ניתנו ביד שמאל של הנאשם כאשר עמד מול המתלוננת. ה"פנס" בעין שמאל של המתלוננת. אז (שם, שורה 20-21) המתלוננת מבקשת לדייק כי היא היתה במיטה והנאשם היה בצידה. כן סיפרה על האירוע לחמותה אימו של הנאשם

(עמוד 47 שורה 19-23). המתלוננת כן סיפרה לאחותה כי באותם רגעים חוותה התקף חרדה (ע' 49 שורות 19). לקראת סיום החקירה הנגדית המתלוננת השלימה עדותה על האירוע באישום 1: היא היתה במיטה, היא היתה ב"פניקה", כולה היתה קפואה (הדגימה עם אצבעותיה), היא בלחץ, והמתלוננת קוראת לנאשם "י", "י", "י", ואז הנאשם הגיע ואמר לה "תרגעי תרגעי" והתחיל להרביץ לה "כדי שאירגע" ואז אמרה לנאשם "די, די, די, תפסיק זה לא יעזור לי". אז המתלוננת נכנסה לאמבטיה ונרגעה לבד. (ראה גם ע' 51 שורות 13-15): **"נתן סטירות כדי להפסיק את התקף חרדה"**, המתלוננת מציינת: היא מבינה אחת שתיים שלוש סטירות "אם ממשיכה בהתקף הוא לא יפסיק....", (שם שורה 18) "די, די, זה לא עוזר, סטופ י". לטענת המתלוננת הנאשם לא הפסיק (שם שורה 23).

כא. המתלוננת לא סיפרה לאחרים על האירוע כי לא רצתה להפליל הנאשם אשר הינו בעלה (ע' 48 שורה 26). (ע' 48 שורה 30) המתלוננת מאשרת כי חמותה מהווה היועצת שלה וכן סיפרה לה כי הנאשם מרביץ לה.

כב. לאחר שפתחה תיק גירושין היה אירוע כאשר הנאשם ירק עליה (אישום 3 בכתב האישום).

כג. יש לציין כי במהלך עדותה, המתלוננת אמרה שהיא לא היתה ממוקדת (ב"פוקוס"). כאשר נתבקשה לצאת מהאולם לצורך דיון בטענות הצדדים, היא חזרה כאשר היא בשיחת טלפון. כמו כן ביקשה לשבת במהלך עדותה וקיבלה רשות בית המשפט. בשלב יותר מאוחר, ביקשה לאכול שוקולד במהלך עדותה (בית המשפט התיר המבוקש נוכח השעה המאוחרת ואורך החקירה הנגדית). יש לציין, כי המתלוננת במהלך עדותה אמרה דברים ללא הקשר לשאלות הנשאלות. במהלך החקירה הנגדית המתלוננת עיינה בנייד שלה על דוכן העדים (ראה לדוגמא עמוד 49 שורה 10).

כד. בהמשך עדותה ביחס לאישום 1, המתלוננת מסרה כי סיפרה לחברה יהודית, אביה ואימה (עמ' 46 שורה 33 וע' 46 שורה 1) אך הסתבר במהלך עדותה כי אימה נפטרה ב 2009, המתלוננת העידה שהתכוונה ביחס לשבר באצבע (ע' 46 שורה 4-6).

כה. בהמשך החקירה הנגדית המתלוננת העלתה טענות כי הנאשם אנס אותה מספר פעמים ואיים עליה עם סכין. עוד הוסיפה, כי היו מקרים שהנאשם כיבה סיגריה על הגוף שלה. היא מספרת על כך לראשונה בבית המשפט כי פחדה להתלונן.

המאשימה בסיכומיה טענה כי מכל הראיות שהוגשו בפני בית המשפט ועדויות שנשמעו, אין כל ספק כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו וביקשה להרשיע אותו בכתב האישום.

עדות מטעם הנאשם

12. לאחר שהוסבר לנאשם זכויותיו, הודיע כי מעדיף למסור עדות.

א. הנאשם הינו נשוי למתלוננת עם שישה ילדים. הינו בן 43. כיום קיים ניתוק מוחלט בינו לבין המתלוננת.

- ב. הנאשמת והנאשם הכירו בשידוך במגזר החרדי, האירוסים בשנת 2000.
- ג. הנאשם עלה ארצה מצרפת ב 1998 והתקבל ללשכת עורכי הדין בישראל ב 2011. היום עוסק בתחום הגישור.
- ד. לדברי הנאשם במהלך השנים התגלתה בין בני הזוג "אי התאמה" ובשנת 2015 נפתח תיק גירושין בבית הדין הרבני עם הסכמה לסידור ג"פ. היו ניסיונות "לתקן ולתקשר". המתלוננת ביקשה "דעה שניה". היא היתה בקשר הדוק עם אימו בצרפת. המתלוננת נהגה לנסוע ולשהות אצל הוריו במרסיי לעתים רבות למספר שבועות בכל ביקור. שם נוצר קשר עם פסיכולוגית בשם אמיאל אשר גם היתה מגשרת. המתלוננת היתה בקשר איתה במרסיי, צרפת. המתלוננת הביעה רצון להישאר נשואה בכל מחיר, אולם הנאשם הוא זה שרצה גירושין מאחר וסבל בנישואין.
- ה. בשנת 2016 הוגשו תביעות כספיות בבית המשפט לענייני משפחה והסכסוך החמיר. המתלוננת והנאשם ישנו בחדרים נפרדים. המתלוננת היתה גם בטיפול אצל פסיכולוגית בשם טייב.
- ו. למרות כל התביעות שהוגשו על ידי המתלוננת עד התלונה במשטרה בשנת 2017, אירועי אלימות לא הוזכרו, לא בבית המשפט לענייני משפחה ולא בבית הדין הרבני. לא הוגשו עתירות לצווי הגנה.
- ז. לכל אורך התקופה בין השנים 2016 ו-2017 התנהל הליך גישור. המתלוננת התנגדה ל"שלום בית" או כל הסדר אחר ולדברי הנאשם רצתה להוציא אותו מהבית בכל מחיר. כאשר הנאשם יצא מהבית במהלך הגישור הוא לן בדירת הוריו. הנאשם חזר הביתה כאשר לא נותרה סיבה להישאר בחוץ. לאחר חזרתו, הוגשו למעשה התלונות במשטרה נגדו. ביום 14.5.2017 הנאשם מכחיש שאיים על המתלוננת. הנאשם מציין כי אחותה של המתלוננת היתה נוכחת בדירה באותה עת.
- ח. ביחס לאישום השלישי, הנאשם מכחיש המיוחס לו אלא מציין שמדובר באירוע שהוא הותקף על ידי המתלוננת כאשר נשכה אותו. הוא טוען כי על כך הוא כן התלונן בעקבות תלונת המתלוננת ב 2017 בסוף אוקטובר 2017. ילדים היו בבית וראו התקפת המתלוננת על הנאשם (מפנה לנ/5).
- ט. ביחס לאישום הראשון, המתלוננת היתה ב"קרייז" ושרירים התקבצו והיה לה קושי נשמה. המתלוננת היתה ב"פניקה" וביקשה מהנאשם לסייע לה לצאת מזה. הנאשם נתן "טפחות" קלות והמתלוננת נרדמה. ביחס לחקירתו במשטרה מודה כי אכן אמר "סטירה", אולם הוא חולק על הניסוח בכתב של השוטר. זה מאחר והשוטר ניסח שאלות המבוססות על דברים שלא היו.
- י. הורי הנאשם הגיעו לאחר האירוע. אביו של הנאשם הינו רופא לכן קרא לו. המתלוננת סיפרה הכל להוריו על מה שקרה, היה סימן מתחת עין שמאל שלה אשר גדל. ידוע לנאשם והוריו כי למתלוננת יש בעיות עם הטסיות שלה אשר גורמות לסימנים כחולים. הנאשם כן סיפר הכל במשטרה, לא יודע מה נרשם. הוא אמר שהיה לו בלגאן בראש בעת שנחקר. ביחס לת/4 (תמונת המתלוננת והפנס מתחת עין שמאל - בשחור לבן), הנאשם טען שמדובר בפעם ראשונה שראה התמונה.
- יא. לאחר האירוע ובנוכחות הוריו, המתלוננת צחקה על כל העניין והיא יצא לבית הוריו בצרפת באותו יום.
- יב. הנאשם מכחיש אירוע ב-2008 ביחס לשבר באצבע של המתלוננת.

יג. לטענתו של הנאשם, הכל נעשה על ידי המתלוננת כדי להשיג יתרון במאבק על רכוש בני הזוג.

יד. הנאשם מודה שהיו מקרים שכן הרים את הקול על המתלוננת. כמו כן הוא כן התייעץ עם עו"ד אזרחי ביחס למכלול תלונות המתלוננת נגדו בטרם חקירתו משטרה.

13. כדי להשוות יש לציין עדותו של הנאשם בחקירתו במשטרה ביום 5.11.2017.

א. הנאשם ציין שאין לו קשר עם המתלוננת מאז מאי 2016.

ב. שניהם היו בגישור במסגרת הליך גירושין.

ג. המתלוננת תקפה הנאשם והוא התגונן.

ד. הנאשם לא זכר מתי זה היה.

ה. הנאשם לא זוכר שהוא דחף המתלוננת אלא היא דחפה אותו.

ו. המתלוננת כן נתנה לו מכה באותו אירוע.

ז. הוא מכחיש שחנק המתלוננת.

ח. לדברי הנאשם כאשר הגישור לא צלח, היא רצתה ללכלך על הנאשם.

ט. לא היה אלימות מצידו אולם המקרה של "התקפת פניקה" הנאשם נאלץ לתת "סטירה" כדי להוציא המתלוננת מההתקפה. יש למתלוננת בעיה בדם לכן נגיעות משאירות סימנים.

י. לא היה מדובר באגרופ, רק סטירה להוציא המתלוננת ממצבה.

יא. שבירת אצבע של המתלוננת היתה מלפני 10 שנים וכתוצאה ממשחקים ביניהם.

יב. הנאשם הכחיש שהזמין המתלוננת לצאת עם גברים.

יג. הנאשם מבקש דיווח לגורמי רווחה ביחס למצב שהביא הצדדים למשטרה.

14. אימו של הנאשם מסרה עדותה בסיוע מתורגמנית לשפה צרפתית.

א. האם בעלת מקצוע כפסיכולוגית ואוטופנית.

ב. המתלוננת והאם היו מאד קרובות. כן דיברו על נושאים הקשורים לכתב האישום.

ג. המתלוננת אף פעם לא דיברה על אלימות בינה ובין הנאשם, אלא כן דיברה על מריבות ביניהם.

- ד. ביחס לאישום ראשון, הנאשם קרא להוריו לבוא לביתו, המתלוננת היתה בהתקפת "פניקה". הם הגיעו והנאשם סיפר מה אירע.
- ה. המתלוננת סיפרה כי הנאשם נתן לה סטירה ואז היא הרגישה יותר טוב.
- ו. סוכם עם המתלוננת שתבוא מיד לצרפת עם התינוקת כדי לנוח.
- ז. המתלוננת היתה במצב רוח מצוין, רגועה ושמחה אולם עייפה.
- ח. האם לא הבחינה בתחושת חששות המתלוננת ביחס לנאשם.
- ט. האם מופתעת מכך שהאירוע הפך להיות אירוע גדול. הנאשם אמר שנתן מכות קטנות.
- י. כפסיכולוגית בעבר היו מקרים שבהם ניתן לנער אדם במטרה להוציא אותו מהתקף "פניקה", אך כיום מטפלים בצורה שונה.
- יא. לבני הזוג היו עליות ומורדות ביחסיהם. אולם האם אוהבת המתלוננת.
- יב. לא היו תלונות של אלימות ולא הבחינה בסימנים לכך.

15. הבן מ' ע' מסר עדותו:

- א. הוא הבכור מתוך שישה ילדים. הוא לומד בישיבה ומתגורר עם הנאשם.
- ב. אין קשר עם המתלוננת, היא זאת שנתקה הקשר.
- ג. המתלוננת דחפה הנאשם בעבר ואיימה שתיקח את כל כספו. העיד כי מעולם לא הבחין במעשה אלימות הנאשם כלפי המתלוננת.
- ד. הוא נתמך כלכלית על ידי אביו הנאשם.

16. הבן י' ע' מסר עדותו:

- א. הוא ילד מספר 2 במשפחה.
- ב. הוא לא ראה אלימות אב כלפי האם אולם האם כן איימה שתיקח את כל כספו של הנאשם.
- ג. היה מקרה שהמתלוננת דחפה הנאשם ונתנה מכה על צווארו של הנאשם.
- ד. פעם אחרת היה במסדרון וראה ושמע את המתלוננת קוראת לנאשם לבוא אליה לחדר שינה. היא לא היתה בשליטה על עצמה. הנאשם נתן טפיחות קלות. הוא היה בין 12 באותו מועד. אין

העד והנאשם מבחינים בין "סטירה" ובין "טפחה" העד הדגים "מכה קלה" במסגרת עדותו.

ה. הנאשם מפרנס את בנו העד.

ההגנה טענה, כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר. כן נטען, כי גרסת המתלוננת הייתה לא אמינה, שקרית ומניפולטיבית לעומת גרסתו של הנאשם שלכל אורך ההליך היתה עקבית ומהימנה, לכן ביקשה לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום. כמו כן, נטען כי יש לזכות את הנאשם מכוח טענת "אכיפה בררנית" שכן הנאשם הגיש תלונה כנגד המתלוננת, אך המאשימה נמנעה מלהגיש כתב אישום. לחילופין, טענה ההגנה כי יש לזכות את הנאשם גם בשל מחדלי החקירה שהיו לטענתה רבים כפי שאתיחס בהמשך.

דין והכרעה

17. בפני בית המשפט עדותה הבלעדית של המתלוננת כנגד עדותו של הנאשם, אימו, ושני בניו. כדי להסתמך על עדות של המתלוננת בלבד יש לבחון את אמינותה וקיום חיזוקים לעדותה לפי הצורך.

בסעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תלש"א - 1971 (להלן: פקודת הראיות) נקבע:

בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה; ואולם אם היה השותף עד מדינה - טעונה עדותו סיוע; לענין זה, "עד מדינה" - שותף לאותה עבירה המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה.

ביחס לאישומים 1 ו 3 חל סעיף 54א(ב):

הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו.

בענין דנן יש לבחון השיהוי בהגשת התלונה באישום 2 (חמישה חודשים לאחר המעשה ושנתיים לאחר המעשה ביחס לאישומים 1 ו 3). כך גם יש לבחון עיתוי הגשת התלונה והמניע לכך. לאחר בחינות אלה יש לבחון קיום חיזוקים לעדות המתלוננת.

בע"פ 8088-09-17 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 5.12.17) כאשר דן בית המשפט בהרשעה המבוססת על עדות יחידה בלבד, נקבע כי יש לבחון העדויות ולציין קיום חיזוקים. במידה ויש סתירות בעדות המתלוננת או קיימות עדויות חיצוניות סותרות ומהמנות המעוררות ספק סביר, נוצר ספק סביר שיש לזקוף לטובת הנאשם. כך בענין שלפני.

18. קשה להתרשם מעדות המתלוננת על סמך הרשום על דף פרוטוקול בלבד. אלא יש להתייחס לאופן מסירת עדותה על דוכן העדים. הערות מותב זה השונות כן נרשמו בפרוטוקול אודות אופן מתן עדות המתלוננת, בין אם מדובר בבכי, חיוכים לא במקום, הלצות לא מתאימות, ואדישות מסוימת ביחס למעמד

(כגון: עיון במכשיר נייד במהלך עדותה, לחילופין בקשת המתלוננת לאכול קצת שוקולד במהלך עדות, נוכח אורך חקירה נגדית אשר הסתיימה בשעות מאוחרות בערב).

התרשמתי מעדות הצדדים כי היו מעורבים פרק זמן ממושך בהליכים בבית הדין הרבני (גירושין) בבית משפט לענייני משפחה (בענייני רכוש, וילדים, והליך גישור). כמו כן, המתלוננת מציינת כי היתה בטיפול פסיכולוגי במשך תקופה ארוכה וגם בהיותה בקשר הדוק עם חמותה (אימו של הנאשם).

במהלך עדותה, המתלוננת ציינה שסיפרה על האירועים לפסיכולוגית, אולם שמרה על זכות חיסיון אם זאת המתלוננת מודה כי הוגשה תצהיר הפסיכולוגית במהלך דיונים בבית משפט לענייני משפחה ולא הוזכרו מקרים של אלימות שלה נאשם כלפיה. כמו כן, היו שיחות בינה ובין עורכי דין אשר ייצגו אותה ביחס לאירועים של אלימות אולם גם כאן שמרה על זכות חיסיון השיחות. הכל לפי זכותה. גם השיחה עם המגשרת לפיה יעצה לה לא ללכת למשטרה ביום 14.5.17, לא נחשפה בפני בית המשפט באמצעות המגשרת, לכן נוצר מצב לפיו בפני בית המשפט נותרה אך ורק עדותה של המתלוננת לעומת עדויות מטעם הנאשם. בנוסף, למרות קיום הליכים בבתי המשפט לענייני משפחה ובית הדין הרבני, אין ראיות לכך כי המתלוננת סיפרה בזמן אמת על אירועי האלימות (כגון: הגשת עתירות לצו הגנה) שניתן לייחס לנאשם. חיזוק הראייתי הבולט ביותר הינו תמונת ה"פנס" עקב המכה המיוחסת לנאשם באישום הראשון בכתב האישום. רק בהצלבת העדויות בפני בית המשפט ניתן לבחון אם קיים הסבר סביר חילופי המעורר "ספק סביר" לנסיבות הקשורות לתמונה (ת/4) בטרם ניתן להסתמך על עדות המתלוננת לצורך הרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

אישום 2

19. יש להתחיל באישום 2, מדובר באירוע מיום 14.5.17. מקום האירוע במרפסת הדירה המשותפת של הצדדים. מדובר במסיבת יום הולדת של בנם. לדברי המתלוננת גם אחותה נכחה בדירה בעת האירוע (ע/ת 1) (אשר בסופו של יום לא התייצבה בבית המשפט למסור עדות). האירוע היה בין המתלוננת והנאשם בלבד בפינה מבודדת במרפסת. אין תיעוד של האירוע.

המתלוננת מסבירה השיהוי בהגשת התלונה עקב עצת המגשרת שקיבלה ורצון לשמור על הליך הגישור, אולם ביום 17.9.17 הודיעה המתלוננת באמצעות בא כוחה על סיום הליך הגישור. אולם המתלוננת התייצבה בתחנת משטרה חודש וחצי לאחר מכן. עד אותו מועד היא לא התלונה על האירוע מיום 14.5.17 או כל אירוע אחר. בסוף אוקטובר 2017 המתלוננת מסבירה כי הלכה למשטרה לאחר חזרתו של הנאשם לגור בבית. בעדותה הראשונה במשטרה המתלוננת הזכירה אך ורק האירוע באישום 2 ולא האירועים המוזכרים באישומים 1 ו 3 משנת 2015. לדברי המתלוננת הסיבה לכך הינה אי הבנתה את משמעות חקירתה הראשונה. היא הבינה כי עליה למסור פרטים שהביאו אותה להגיש תלונה. ביחס לאירועים בשנת 2015 היא סברה המשטרה תזמין פסיכולוגית לחקור אותה. אני סבור כי הסבר זה אינו מניח את הדעת ויש קושי בקבלתו. אפילו אם מדובר בחקירה ראשונה, היה סביר להניח כי המתלוננת היתה מוסרת רקע מעמיק ביחס לאלימות נגדה במהלך הנישואין כדי להצדיק חקירת הנאשם.

20. הנאשם נחקר ב 29.10.17, במסגרת חקירתו הוא האשים המתלוננת בכך שתקפה אותו בעבר. אז הוזמנה המתלוננת שנית כדי להיחקר על טענות הנאשם. המתלוננת דחתה הנטען על ידי הנאשם ואמרה שזה נאשם אשר תקף אותה והגדילה להוסיף בחקירה השנייה טענות אלימות משנת 2015 ותמונה (שחור לבן) בהצגת החבלה בעין שמאל שלה. יתרה מכך הנאשם הזמין שירותי הרווחה להיכנס לתמונה ולבדוק המצב הקיים, דבר המוסיף לאמינותו. אילו פחד הנאשם או היה לו דבר מה להסתיר, לא היה מזמין את שירותי הרווחה מיוזמתו, מה שמחזק את טענתו וגרסתו.

21. במהלך עדותה בבית המשפט המתלוננת העלתה טענות שהנאשם אנס אותה וכפה עליה לשכב עם גבר זר. אילו טענות אלו היו עולות במהלך חקירתה במשטרה, מן הסתם המשטרה היתה חוקרת הנאשם אולם כך לא נעשה. הנאשם נחקר שנית רק ביחס לאירועים באישום 1 ו 3.

22. בעדותה של המתלוננת היא מסרה כי דיווחה על האירוע 14.5.17 בזמן אמת לאחותה וחברה אולם אחותה לא התייצבה למסור עדות עקב התחייבויות בעבודה אשר היו חשובות יותר. החברה יהודית סירבה להיות מעורבת בעניין ולא נחקרה במשטרה.

23. ביחס לאישום 2 אני סבור כי אין חיזוקים של ממש. האם על בית המשפט להסתמך אך ורק על עדות המתלוננת ובהעדר חיזוקים? לכך יש להוסיף שיהיו בהגשת התלונה ועדותו האמינה והמהימנה יותר של הנאשם. אילו ניתן היה לקבל עדותה של המתלוננת ביחס ליתר האישומים, אז יתכן מצב של קשירת די חיזוקים ביחס לאישום 2 אך לא זהו המקרה שלפניי.

24. ביחס לאישום 3 הנאשם טוען כי המתלוננת תקפה אותו ונשכה אותו על הצוואר (הורידה "נקודת חן/תג אור"). אין דבר בעדות המתלוננת במשטרה או לפניי אשר ממקד את מועד האירוע או המקום בבית בו זה קרה. כנגד עדות המתלוננת, יש עדותו של הבן י' אשר העיד שהיה מקרה שהמתלוננת דחפה את הנאשם. אין דיווח בזמן אמת לאף גורם על האירוע או פנייה לבית משפט לענייני משפחה בעתירה לצו הגנה. אין עדות מטעם המתלוננת אם האירוע באישום 3 קדם או בא לאחר האירוע באישום 1. דבר אחת כן ידוע, התלונה מטעם המתלוננת היתה במסגרת חקירה שנייה כתגובה לגרסת הנאשם אשר סיפר על אירוע שהמתלוננת נשכה אותו. שוב פעם מדובר בגרסה מול גרסה ללא חיזוקים לעדות המתלוננת לאור עדות חיצונית התומכת בגרסת הנאשם.

אז המתלוננת דיווחה על האירוע נשוא אישום 1 המהווה אישום החמור ביותר בכתב האישום. אם קיימות די חיזוקים לעדות המתלוננת ביחס לאירוע זה אולי ניתן להסתמך על עדותה ביחס ליתר האירועים? כאמור לא כך הדבר ואנמק.

לפי גרסת המתלוננת, הנאשם נתן לה סטירה וגרם לחבלה חמורה, המטומא (ה"פנס" מתחת עין שמאל של המתלוננת כפי שעולה מהתמונה - ת/4). האם די בת/4 כדי לחזק עדות המתלוננת? לטעמי שתשובה הינה שלילית. אילו היה ת/4 כראיה בלבד וללא עדויות אחרות היה סביר להניח שכן. אולם יש סטירות פנימיות

בעדותה של המתלוננת לאור עדות אימו של הנאשם ובנה י'. בנוסף קיימים איומים מצד המתלוננת שהיא "תיקח כל הכסף של הנאשם".

25. עולה ממסכת הראיות והעדויות כי יחסי המתלוננת והנאשם היו מתוחים בלשון המעטה. המתלוננת לדבריה סבלה במערכת הנישואין, אולם עד פנייתו למשטרה בסוף אוקטובר 2017 לא היה רמז חיצוני של אלימות בין בני הזוג. המתלוננת העידה בעדות ראשית כי הנאשם נתן לה סטירות ובכך נגרם לה המטומא (ת/4). היא העידה שהיא צילמה התמונה, אולם כאשר נדרשה להציג תמונה המקורית מהנייד שלה התמונה לא היתה בהישג ידה (יוער כי למאשימה היתה הזדמנות להגיש תמונה מקורית גם כראיה הזמה או לחילופין לבקש רשות בית המשפט, כך לא נעשה). הכל שנותר היתה תמונה שחור לבן. על מקורות התמונה בהמשך.

בתחילה המתלוננת העידה כי הנאשם נכנס לחדר שינה ומדבר דברים הזויים ואז נותן לה סטירות (ראה ע'44 שורה 7-9). אז בע' 45 המתלוננת הוסיפה שנכנסה ל"פניקה" (ובהערה לא קשורה לאירוע טוענת כי הנאשם הכניס אותה ל"שלישיה") אז בהוספת גירסה נוספת, ביקשה מהנאשם להוציאה מה"פניקה", אך לא ביקשה כי יתן לה "סטירות". הנאשם נתן לה הסטירות באמצעות ידו השמאלית על עינה השמאלית כאשר הנאשם עמד מולה. אז במחשבה שניה, המתלוננת תיקנה את עצמה ואמרה שהנאשם היה לצידה כאשר לראשונה היא מזכירה כי באותה עת נמצאת במיטה. ממצב דברים זה, התרשמתי כי הבינה המתלוננת על קיום הסתירה הפנימית בעדותה ביחס "מתן הסטירה" וניסתה לעשות "מקצה שיפורים" בעדותה. מדבריה של המתלוננת עולה השאלה - איך הנאשם נתן לה סטירות לצד שמאל של פניה כאשר הוא עומד מולה והוא משתמש ביד שמאל? אם הוא עומד מולה זה לא סביר, והניסיון שלה להסביר סתירה זו על ידי כך שהיא נמצאת במיטה והנאשם ישב על ידה, אינו מתקן הבעייתיות של מתן סטירות עם יד שמאל לעין שמאל.

בהמשך בע' 49 ועד 51 המתלוננת מוסיפה עוד פרטים ומדגימה בבית משפט כמה ידה היו קפואות ולראשונה אומרת שהיא קראה לנאשם (דבר הסותר עדותה בחקירה ראשית כי הנאשם סתם נכנס לחדר שינה שלה). המתלוננת ממשיכה בעדותה, היא היתה במיטה, היא היתה ב"פניקה", כולה היתה קפואה (הדגימה עם אצבעותיה), היא בלחץ, והמתלוננת קוראת ואומרת לנאשם "י', י', י'", ואז הנאשם הגיע ואמר לה "תירגעי תירגעי" והתחיל להרביץ לה "כדי אירגע" ואז אמרה לנאשם "די,די,די, תפסיק זה לא יעזור לי". אז המתלוננת נכנסה לאמבטיה ונרגעה לבד. בסיום חקירתה היא שוב פעם מתארת האירוע כך: (ראה גם ע' 51 שורות 13-15: **"נתן סטירות כדי להפסיק את התקף חרדה"**).

המתלוננת מציינת: היא מבינה אחת שתיים שלוש סטירות "אם ממשיכה בהתקף הוא לא יפסיק....", (שם שורה 18 "די,די, זה לא עוזר, סטופ י"). לטענת המתלוננת הנאשם לא הפסיק (שם שורה 23).

26. מה משמעות עדותה? מתוך הסטירות יש להסתמך על עדותה בע' 49-51. בניסיון לדייק כנראה היא התחילה לומר האמת (כפי שעולה מעדות אימו של הנאשם ובנו י' -כאשר הם לא מוזכרים כמעורבים בכלל באירוע או לאחר האירוע). התמונה המצטיירת הינה: המתלוננת נכנסה למצב של חרדה או "פניקה" היא קוראת לנאשם בשמו (כאשר באותה עת ישן בחדר אחר). היא מבקשת מהנאשם להוציאה ממצבה ומבינה כי מטרת הסטירות הייתה להוציאה ממצבה. בקשתה "די, די, די" תואמת בקשה להפסיק פעולה המוזמנת מאחר שזה לא עוזר. אין בעדותה של המתלוננת רמז שביקשה מהנאשם לא לתת לה סטירה או להפסיק מיד. אלא אמרה "די, די, די" במה שעשה שניתן לפרש כבקשה להפסיק פעולה נדרשת לפי הנסיבות. עצם

הימנעות המתלוננת להזכיר בעדותה בחקירה ראשית שקראה לנאשם לבוא אליה מהווה סתירה פנימית מהותית ודי בכך כדי לעורר ספק סביר לטובת הנאשם.

הבן י' היה נוכח והוא העיד כי שמע המתלוננת קוראת לנאשם לבוא אליה לעזור לה. לפי עדותו אימו המתלוננת לא היתה בשליטה. הוא מתאר מעשה הנאשם כטיפוחות קלות והדגים.

עדות חשובה יותר היא עדותו של אם הנאשם. החמים היו בביקור ועמדו לצאת בחזרה לצרפת באותו יום. אמו של הנאשם הגיעה לחדר שינה כאשר המתלוננת עדין במיטה. לדבריה, המתלוננת צוחקת על האירוע ואימו של הנאשם היא זאת אשר צילמה ה"פנס" כמזכרת לאלבום המשפחה. אז באופן מפתיע, המתלוננת מבקשת לנסוע באותו יום עם החמים למרסיי, הכל כדי להירגע. בין המתלוננת וחמותה היה קשר מאד קרוב. המתלוננת היתה מבילה אצל חמיה במרסיי תקופות ממושכות. בנוסף, חמותה פסיכולוגית במקצועה. כאן היתה ההזדמנות לדווח על אלימות שהופעלה נגדה על יד הנאשם. אולם כך לא המצב אלא הפוך. ביחס להמטומא, אימו של הנאשם לא ראתה חשיבות כי היה ידוע שהמתלוננת סובלת ממצב של חוסר טסיות בדם (4/נ). יש לציין, כי מחד לא היתה עדות מומחה ביחס למצבה הרפואי של המתלוננת כפי שעולה מת/4 והשלכותיו על המתלוננת, ומאידך הנאשם (בחקירתו ביום 5.11.17) ואימו ואפילו המתלוננת מאשרים כי נוכח המצב בטסיות המתלוננת רגישה לכל סוג מכה אשר תשאיר סימן. אין להתעלם מעדות המתלוננת כי דיווחה בזמן אמת לאחותה ע/ת 1, אולם מאחר ואחותה בחרה לא למסור עדות בבית המשפט אין נפקות לטענת המתלוננת.

27. האם הנאשם בעצמו מודה כי נתן סטירות של ממש למתלוננת דבר שלא ניתן לפרש כמעשה בהסכמה? הבעיה נובעת מניסוח שאלות החוקר. ברור כי הנאשם בחקירתו במשטרה מודה במתן "סטירות" במענה לשאלות החוקר. אולם במה התכוון? בעדות בבית המשפט הוא השתמש במילה "טיפוחות", מונח המציין מעשה יותר עדין (כך גם הבן י' בעדותו). החוקר הוא זה שהשתמש במונח "סטירה" והנאשם השיב באותם מונחים. אין בנוסח השאלה המאפשר לנאשם לאבחן ברמת הפעולה, בין "מריבץ", מתן "סטירה", ו"טיפוחה". יש מכנה משותף למילים אלו: "**מכה**" (ראה: **מילה במילה אוצר מילים הנרדפות ניגודים ושדות סמנטיים** מאת איתן אבניאון (2000). אין לייחס ממש לעובדה שהנאשם בחקירתו בעקבות שאלות החוקר הגיב באותו לשון בשימוש המילה "סטירה" ובין עדותו שהשתמש במילה "טיפוחה". ברור לי כי בהכנתו למסור עדות בבית המשפט חיפש הנאשם מילה מתאימה יותר למעשיו, אולם אין בכך פסול. הנאשם (כמו המתלוננת) עלו מצרפת. שפת האם שלהם צרפתית. הוא עלה לארץ כבגיר. אמנם הנאשם עו"ד במקצועו והיום משמש כ"מגשר" ופירוש הדבר כי הוא שולט בשפה העברית אשר מהווה כלי מקצוע עיקרי שלו, עם זאת אין בכך כדי ליחס לו יכולת ביטוי באותה רמה של מי שגדל עם עברית כשפת אם. אין במבטא של הנאשם כדי לשקף כושר הביטוי שלו. ידוע למותב זה כי אין במבטא כדי להשליך על כושר ביטוי של הדובר, אולם זה כן מצביע על אוצר מילים והתרגלות בשימוש בביטויים שגורתיים בהבנת הדובר לעומת מי שגדל בארץ ועברית שפת אימו. אבחנות דקות בשימוש מילים בהבנת אדם מן הישוב אינו מובן מאליו. מותב זה ער לקשיים קיימים לעולים חדשים לנסח ולהשתמש במונחים מתאימים בהתאם לקונטקסט המתאים. אם השוטר בחקירתו משתמש במילה "סטירה" סביר להניח כי אדם ששפת עברית אינה שפת אימו וגדל בשפה אחרת, ישיב באותו לשון. רק בהכנה למסירת עדות ואולי בהכוונה המותרת של סנגור אשר מבין משמעות המילים, הנאשם הבין כי עדיף להשתמש במונח של "טיפוחות". מאחר ושם נרדף משותף הינו "מכה" לא ניתן להסיק מסקנה כי חל שינוי בכוונות הנאשם בשימוש מילה "סטירה" לפי נסיבות חקירתו, ובין "טיפוחות" בעדות באולם בית המשפט.

28. עדותה של אימו של הנאשם היתה בעלת משמעות. מדובר בפסיכולוגית במקצועה. עדותה היתה רצופה

ללא סתירות פנימיות. נוכח הקשר הקרוב בינה ובין המתלוננת היה צפוי כי אם מדובר היה במקרה של אלימות שנטען היום על ידי המתלוננת, היא היתה מספרת לחמותה, בין אם מדובר בזמן אמת ובין כאשר הגיע ל"עוגן בטוח" ו"מקלט" רחוק מהנאשם. כך לא נעשה. לפי עדותה האם היא זאת שצילמה התמונה (ת/4), אין ראיה הסותרת עדותה. עדותה גם נתמכת על ידי עדותו של הבן (הנכד שלה) י'. העדר דיווח מידי או סמוך לאירוע לעומת חלוף של שנתיים בדיווח למשטרה (ולא בחקירה הראשונה אלא בשנייה) מעלה ספקות של ממש באמינות המתלוננת.

29. אין בית משפט מתעלם מקרבת משפחה בין הנאשם ועדי הגנה. בסופו של יום מדובר באימו וצפוי שתעיד לטובתו. אולם גם המתלוננת העידה על קרבתה לחמותה. גם ביחס לשני הבנים שהעידו, הם מודים כי נתמכים במידת מה באופן כלכלי על ידי אביהם. כמו כן, קיים ניתוק מוחלט בינם והמתלוננת אימם, דבר שיש להצטער על כך. האם מדובר ב"ניכור הורי" זאת יש לבחון בהליך אחר. הבנים העידו על איומים של המתלוננת שהיא תיקח את כספו של הנאשם. עובדה: נכון להיום, 5 שנים לאחר הגשת התלונה במשטרה, עדיין מתנהל הליך משפטי בין המתלוננת והנאשם בבית משפט לענייני משפחה, לרבות בשאלות רכוש.

30. כאן יש להתייחס לחסר. למרות טענות המתלוננת כי סיפרה הכל לאחותה ו/או יהודית אין ראיות לכך. היתה הזדמנות למאשימה להביא ראיות הזמה כנגד ראיות ועדויות הנאשם. היה ניתן להזמין הפסיכולוגית אשר טיפלה במתלוננת כדי לתעד דיווחים בזמן אמת על תופעת אלימות ממושכת לפי דיווח המתלוננת. כמו כן היה ניתן להסביר התנהגות המתלוננת כקורבן התעללות במסגרת קיום "**תסמונת אישה מוכה**" (לעניין זה ראו ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 23.7.2007)) כמובן אין בעדות מומחה ביחס לתסמונת כדי להוכיח היותה באמת "אישה מוכה" או אמינותה, אולם הסבר פסיכולוגי ביחס להתנהגות "נשים מוכות" אולי היה עוזר להבין התנהגות המתלוננת במהלך השנים בהימנעות הגשת תלונות בזמן אמת והתנהגות בדוכן העדים אשר השאיר רושם של חוסר אמינות ומעוררת "ספקות סבירות" ביחס למכלול עדותה. יוער כי בהעדר תשתית ראייתית של חוות דעת מקצועית אין בית המשפט רשאי לבחון ספרות מקצועית או פסיקה (אשר כן נסמכת בעדות מומחה) כדי להסיק מסקנות אודות קיום תסמינים "אישה מוכה" בקשר למתלוננת. אילו כך הנעשה על ידי בית המשפט נמנע מהנאשם מלחקור "הספרות או מומחה" דבר הפוגע ב"זכות עימות" של הנאשם ולכן זכותו ל"הליך ראוי". רק כאשר מונח בפני בית המשפט הסבר מקצועי ברמה הכללית אודות "**תסמונת אישה מוכה**" היה ניתן לבחון התנהגות המתלוננת לעומק. אולם במצב הראייתי הקיים, עדותה של המתלוננת עומדת בפני עצמה ללא הסברים המניחים את הדעת. התוצאה הינה, ספק סביר שיש לזקוף לטובת הנאשם.

לכל הפחות היה ניתן להביא את אחותה של המתלוננת שלכאורה הייתה עדה לאחד המעשים המיוחסים לנאשם ואף לדברי המתלוננת ידעה על האלימות לכאורה של הנאשם, אך המאשימה לא עשתה זאת. כמו כן, היה מקום להביא רופא מומחה אשר היה מסביר תופעת הטסיות ומסביר באיזה עוצמה נדרשת "טפיחה" כדי להשאיר סימני המטומא כמו הסימן שרואים בת/4. כך לא נעשה, על בית המשפט להסתמך על כלל העדויות בפניו לפיהן קיימת למתלוננת בעיית "טסיות" והיא רגישה ל"מכות" המשאירות סימנים.

31. בהשוואה עדות הנאשם לעומת המתלוננת אין בית המשפט מתעלם מתוכן חקירת הנאשם במשטרה "אני לא

זוכר", אולם הנאשם נחקר על כך ולכל הפחות נותר "ספק הסביר לטובת המסביר מצבו הנפשי כאשר נחקר. עם זאת בקשתו להזמין הרווחה להיכנס לתמונה מצביע על כך שאין לו מה להסתיר ביחס למצב המשפחתי וטענות המתלוננת.

32. די באמור כדי להביא לזיכוי הנאשם מחמת הספק במעשים המיוחסים לכתב האישום. מעבר לצורך יש לתת התייחסות לטענות הגנה הנוספים אשר נטענו על ידי הסנגור המלומד מטעם הנאשם.

טענות הגנה נוספות

אכיפה בררנית

33. נוכח התוצאה בתיק מתייתרת הטענה של "אכיפה בררנית", אולם מעבר לצורך ניתן לקבוע כי דין הטענה להידחות. כאמור בפסק דין **בורוביץ** (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (מיום 31.03.2005)) נטל הוכחה בטענת "אכיפה בררנית" על הנאשם. לא ניתן להסתפק בטענה כי הנאשם הגיש תלונה כנגד המתלוננת והמשטרה והמאשימה לא הגישו כתב אישום. יש להוכיח מה מסכת הראיות המונחות בפני המאשימה כדי לשקול אם היה מקום להגשת כתב אישום כנגד המתלוננת. במהלך הדיון עולה שמדובר באירוע שאירע לפחות שנתיים לפני החקירה שהובילה להגשת כתב אישום כנגד הנאשם. מדובר בשיהוי של ממש בתלונת המתלוננת וגם לגבי טענות הנאשם.

34. להבדיל מטענות הנאשם היתה חזקה לכאורית בגרסת המתלוננת לאור התמונה (ת/4) ועדות אחותה (אשר לא התייצבה למסור עדות). אין בפני בית המשפט עדות אחותה במשטרה, אולם ניתן להסיק המסקנה כי בחקירת האחות עדת תביעה 1 היתה תמיכה במתלוננת בכך שלא דיווחה בזמן אמת על אירועים נשוא כתב האישום. אין בפני מותב זה די כדי לקבוע כי הימנעות המאשימה בהגשת כתב אישום כנגד המתלונן נבעה מ"אכיפה בררנית" לכן אילו הייתה נדרש לדון בטענה, היא הייתה נדחית.

מחדלי חקירה

35. האם היה מקום לחקור את טענות המתלוננת יותר לעומק, יתכן, היה מקום לחקור עדים נוספים כפי שעלה במהלך הדיון בפני מותב בזה. אין בטענת מחדלי חקירה כדי להביא לזיכוי על עצם הגשת כתב אישום אלא יש להוכיח כי נגרם נזק ליכולתו של הנאשם להתגונן בפני החשדות נגדו. נוכח התוצאה אילו נדרשתי להכריע בטענה יש לדחות הטענה מאחר ולא נגרם נזק של ממש ליכולת הנאשם להתגונן בפני כתב האישום. לעניין זה נקבע זה מכבר כי במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו ((ע"פ 173/88 **מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל** פ"ד מד (1) 785, 792 (השופט גולדברג); ע"פ 5781/01 **טארק אעמר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 681, 688 (השופט ג'ובראן); ע"פ 5152/04 **שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל**(השופט ג'ובראן).

סיכום

36. התנהגות המתלוננת בעת מסירת עדותה על דוכן העדים השאיר רושם המעורר קושי ביחס לאמינותה

לצורך קביעת עובדות בכתב האישום מעבר לספק הסביר כפי שמפורט לעיל, בין אם מדובר בהתנהגות של אדישות, צחוק לא במקום, הימנעות קשר עין עם ב"כ הנאשם, בכי שלא נראה אמיתי ובין סתירות פנימיות ביחס לעדותה ביחס לאישום 1.

בסופו של יום יש לזכות הנאשם מחמת ספק הסביר מאחר ולא קיימים "חיזוקים" מספיקים כדי להסתמך על עדותה של המתלוננת לצורך הרשעת הנאשם באישום 1. אי לכך ללא יסודות אישום 1 אין חיזוקים לאישומים 2 ו 3 - ולכן יש לזכות הנאשם אף מאישומים אלו. בסופו של יום יש לזכות הנאשם משלושת האישומים בכתב האישום.

זכרות ערעור בבית משפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים